

Ми були брехунами
Емілі Локгарт

Багаті американці Синклери звикли літати тільки першим класом, жити в п'ятизіркових готелях і відпочивати на приватному родинному острові. На чотирнадцяте літо виникло кохання між Нею – білошкірою, високою і вродливою першою онукою і Ним – амбітним, бунтівним і смаглявим. А потім була жахлива катастрофа, яку їй мозок відмовляється пригадати. Хоч як би хотіла дівчина дізнатися правду, навколо – лише брехня.

Емілі Локгарт

Ми були брехунами

© E. Lockhart, 2013

© Shutterstock.com / Elovich, обкладинка, 2016

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2016

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2016

Ми були брехунами

Даніелю

Частина 1

Ласкаво просимо

1

ЛАСКАВО ПРОСИМО до прекрасної родини Синклерів.

Серед нас немає жодного злочинця.

Жодного наркомана.

Жодного невдахи.

Синклери спортивні, високі, вродливі.

Ми – споконвічно багаті демократи. Наші посмішки широкі, підборіддя – квадратні, тенісні подачі – агресивні.

Розлучення розривають наші сердечні м'язи так, що вони заледве вичавлюють кожен наступний удар, ну то й що. Гроші у трастових фондах закінчуються, ну то й що. Неоплачені кредитні рахунки вкриваються пилом на кухонних стільницях, ну то й що. Тумбочка біля ліжка заставлена пляшечками ліків, ну то й що.

Ну то й що, коли хтось із нас відчайдушно, відчайдушно закоханий. Такий закоханий, що слід вжити настільки ж відчайдушних заходів.

Ми – Синклери.

Жоден з нас не бідує. Жоден не помиляється.

Ми живемо, принаймні влітку, на власному острові поблизу берегів Массачусетсу. Можливо, це все, що вам потрібно про нас знати.

2

МОЄ ПОВНЕ ІМ'Я – Кейденс Синклер-Істмен.

Я живу в Бурлінгтоні, штат Вермонт, з мамою і трьома собаками. Мені майже вісімнадцять.

У мене є потертий читацький квиток, оце майже і все, хоча – ніде правди діти – я мешкаю у великому будинку, повному дорогих непотрібних речей.

Колись я була блондинкою, але тепер мое волосся чорне.

Колись я була сильною, але тепер слабка.

Колись я була гарненькою, але тепер маю вигляд хворобливий.

Я справді потерпаю від мігреней відтоді, як зі мною стався нещасний випадок.

Я справді терпіти не можу дурнів.

Мені подобається гра слів. Бачите? Потерпати від мігреней. Не терпіти дурнів.

Слова мають спільний корінь, але різні значення.

Потерпати. Терпіти.

Можна сказати, це означає «витримувати», але це не зовсім так.

МОЯ ІСТОРІЯ ПОЧИНАЄТЬСЯ до нещасного випадку. У червні того року, коли мені виповнилося п'ятнадцять, мій тато втік із якоюсь жінкою, яку він любив більше, ніж нас.

Тато був більш-менш успішним професором військової історії. Тоді я обожнювала його. Він носив твідові піджаки. Він був худий. Він пив чай з молоком. Йому подобалися настільні ігри – і він дозволяв мені вигравати, подобалися човни – і він навчив мене веслувати на байдарках, подобалися велосипеди, книжки, мистецькі галереї.

Собаки йому не подобалися ніколи, а отже, те, що він дозволяв їм спати на наших диванах і гуляв з ними по три милі щоранку, було свідченням великої любові до мамі. Йому ніколи не подобалися її батьки, а отже, те, що він проводив кожне літо в маєтку Уіндермір на острові Бічвуд, пишучи статті про давно минулі війни і вдягаючи посмішку для родичів щоразу, як вони зустрічалися за обіднім столом, було свідченням великої любові до нас обох.

Того червня, п'ятнадцятого літа, тато повідомив, що він іде, а за два дні поїхав. Він сказав мамі, що він – не Синклер і більше не може намагатися ним стати. Він не може посміхатися, не може брехати, не може бути частиною цієї прекрасної родини в цих прекрасних будинках.

Не може. Не може. І не буде.

Він уже замовив машину для переїзду. І будинок він також уже знайшов. Тато поклав останню валізу на задне сидіння «мерседеса» (залишивши мамі тільки «сааб») і завів мотор.

Потім він витягнув пістолета і вистрелив мені в груди. Я стояла на газоні і впала. Куля пробила великий отвір, і серце викотилося з моєї грудної клітки просто у квітник. Кров ритмічно струменіла з моєї відкритої рани,

з моїх очей,

з моїх вух,

з мого рота.

На смак вона була схожа на сіль та на поразку. Яскраво-червоний сором від того, що мене не любили, просякнув траву перед будинком, каміння стежини, сходи ганку. Мое серце билось серед півоній, як риба на суші.

Мама гаркнула на мене. Вона наказала мені отямитися. «Опануй себе, опануй, опануй себе, зараз же, – мовила вона. – Просто зараз. Бо ти можеш. Бо ти мусиш».

«Не влаштовуй сцен. Зроби глибокий вдих і підведися». Я зробила те, що вона

сказала.

Вона – це все, що в мене лишилося.

Ми з мамою високо підняли свої квадратні підборіддя, поки тато вів машину схилом униз. Потім ми повернулися додому і відправили на смітник усе, що він нам подарував: прикраси, одяг, книжки – усе. Протягом кількох наступних днів ми спекалися канапи та крісел, які мої батьки купували разом. Викинули весільні сервізи, срібло, фотографії.

Ми купили нові меблі. Найняли дизайнера. Замовили столові прибори в «Тіффані». Провели день, прогулюючись картинними галереями й обираючи полотна, які мали затулити порожні місця на стінах.

Ми звернулися до дідусевого юриста, аби убезпечити мамині надбання. А потім спакували речі й поїхали на острів Бічвуд.

3

ПЕННІ, КЕРРІ ТА БЕСС – доньки Тіппер та Гарріса Синклерів. Гарріс отримав спадок у двадцять один рік, після закінчення Гарварду, і збільшив його, започаткувавши бізнес, та я ніколи не намагалася зрозуміти, який саме. Він успадкував землю та будинок. Він ухвалював влучні рішення на фондовій біржі. Він одружився із Тіппер, і вона працювала на кухні і в саду. Він виводив її в люди у перлах чи на яхтах. Їй, здається, це подобалося.

Єдиним дідусевим промахом було те, що у нього не було синів, та яка різниця. Доньки Синклера були засмагли й обдаровані. Високі, чарівні і багаті – його дівчатка були як принцеси з казки. У Бостоні, Гарвард-Ярді та на Мартас-Він'ярді їх знали завдяки кашеміровим кардиганам і гучним вечіркам. Вони були народжені, щоб стати легендою. Створені для принців, університетів Ліги плюща, статуеток зі слонової кістки та величних будинків.

Дідусь і Тіппер так любили дівчат, що не могли сказати, кого з них більше. Спочатку Керрі, потім Пенні, потім Бесс, потім знову Керрі. У них були розкішні весілля з лососем та арфами, а потім з'явилися милі біляві онуки і смішні біляві собаки. Ніхто й ніколи не міг би пишатися своїми вродливими американськими дівчатами більше, ніж Тіппер і Гарріс у ті часи.

Вони побудували три нові будинки на своєму скелястому приватному острові, давши кожному ім'я: Уіндермір – для Пенні, Ред-Гейт – для Керрі та Каддлдаун – для Бесс.

Я – найстарша онука Синклерів. Спадкоємиця острова, статків і сподівань. Ну, напевне.

4

Я, ДЖОННІ, МІРРЕН ТА ГЕТ. Гет, Міррен, Джонні та я.

Родина називає нас чотирьох Брехунами, і, можливо, ми на це заслуговуємо. Ми всі приблизно одного віку, і у всіх дні народження восени. Більшість часу на острові

ми створювали проблеми.

Гет приїздив на Бічвуд з того часу, коли нам було по вісім. Восьме літо, як ми говоримо. До цього нас із Міррен та Джонні не називали Брехунами. Ми були просто двоюрідними братами та сестрами, а Джонні був занозою, тому що не любив гратися з дівчатами.

Енергійність, успіх, невловимість – це про Джонні. У дитинстві він вішав наших Барбі на шибениці і стріляв у нас зробленими з «Лего» рушницями.

Цукор, цікавість, дощ – це про Міррен. У післяобідній час вона подовгу плюскотілася із Тафтом та близнючками на великому пляжі, поки я малювала картини на папері у клітинку і читала в гамаку на веранді маєтку Клермонт.

А потім до нас на літо почав приїздити Гет.

Чоловік тітки Керрі покинув її, коли вона була вагітна братом Джонні, Віллом. Не знаю, що вже там трапилось. У родині це ніколи не обговорювали. Коли прийшло восьме літо, Вілл уже народився, а Керрі вже зійшла з Едом.

Ед торгував витворами мистецтва й обожнював дітей. Це все, що ми знали про нього, коли Керрі повідомила, що він також приїде на Бічвуд разом з Джонні та малюком.

Того літа вони приїхали останніми, і більшість родини стояла на березі, чекаючи, коли човен пристане. Дідусь підняв мене, щоб я могла помахати Джонні, який, одягнений в оранжевий рятівний жилет, щось кричав нам з носа катера.

Бабуся Тіппер стояла поряд з нами. На хвилюк вона відвернулася від човна і витягла білу м'ятну карамельку. Розгорнула і засунула мені до рота.

Коли бабуся знов повернулася до човна, вона змінилася на обличчі. Я швидко перевела погляд, щоб побачити те, що бачила вона.

З човна зійшла Керрі, несучи Вілла на стегні. Він був у дитячому рятівному жилеті, з якого виднілася лише копиця білявого волоссячка. Його поява супроводжувалася схвальними вигуками. Цей жилетик, як у всіх нас, коли ми були малими. Це волосся. Як чудово, що цей маленький хлопчик, якого ми ще не знали, пішов, очевидно, у породу Синклерів.

Джонні зістрибнув з корабля та кинув свій жилет на причал. Передусім він підбіг і штурхнув Міррен. Потім штурхнув мене. А також штурхнув близнючок. Потім підійшов до дідуся і бабусі і, виструнчившись, сказав:

– Радий бачити вас, бабусю та дідусю. Я сподіваюся, що на нас чекає щасливе літо.

Тіппер обійняла його.

– Це мама тебе навчила, еге ж?

– Так, – сказав Джонні. – І ще я маю сказати, що радий знову вас бачити.

– Хороший хлопчик.

– Можна вже йти?

Тіппер поцілувала його веснянкувату щоку.

– Іди вже.

За Джонні йшов Ед, змушений зупинитися, щоб допомогти робітникам вивантажити багаж з моторного човна. Він був високий та стрункий. Шкіра його була дуже темною – індійське коріння, як ми дізнаємося потім. На ньому були окуляри в чорній оправі та елегантний одяг у міському стилі: лляний костюм і смугаста сорочка. Штани трохи зім'ялися під час подорожі.

Дідусь поставив мене на землю.

Рот бабуні Тіппер витягнувся в рівненьку смужку. Потім вона посміхнулася до самих вух і зробила крок уперед.

– Ви, напевне, Ед. Яка приємна несподіванка!

Він потис ій руку.

– Керрі не говорила, що ми приїдемо?

– Звичайно, говорила.

Ед обвів очима нашу білу-білесеньку родину. Повернувся до Керрі: «А де Гет?»

Вони покликали його, і він піднявся до нас із човна, знімаючи рятівного жилета, дивлячись вниз на застібки.

– Мамо, тату, – сказала Керрі, – ми привезли Едового племінника, щоб побавився з Джонні. Це – Гет Петіл.

Дідусь підійшов і скуйовдив Гетове волосся.

– Здоровий був, молодий чоловіче.

– Його батька не стало цього року, – пояснила Керрі. – Вони з Джонні найкращі друзі. Едовій сестрі буде легше, якщо він побуде кілька тижнів з нами. Так, Гете? Тут ти зможеш ходити на пікніки і плавати, як ми й домовлялися. Гаразд?

Але Гет не відповідав. Він дивився на мене.

У нього був трагічний профіль та солодкі вуста. Шкіра глибокого шоколадного відтінку, чорне хвилясте волосся. Тіло, сповнене енергії. Він увесь був неначе на пружинах. Ніби чогось шукав. Зітканий зі сподівань та ентузіазму. З амбіцій та міцної кави. Я могла б дивитися на нього вічно.

Наші очі зустрілися.

Я повернулася й побігла.

Гет побіг за мною. За спиною я чула, як його ноги стукотять по дерев'яних

доріжках, що перетинали острів.

Я продовжувала бігти. Він продовжував бігти.

Джонні побіг за Гетом. А Міррен побігла за Джонні.

Дорослі лишилися гомоніти на причалі, оточивши Еда ненав'язливою турботою і туркочучи над немовлям Віллом. Малі займалися тим, чим зазвичай займаються малі.

Ми припинили гонитву, опинившись на крихітному пляжі біля Каддлдауну. То була вузька смужка піску, з обох боків обмежена високими скелями. Тоді цей пляж майже ніколи не відвідували. На великому пісок був ніжніший і майже без водоростей.

Міррен зняла взуття, і всі ми вчинили так само. Ми жбурляли у воду камінчики. Ми просто були.

Я написала наші імена на піску. Кейденс, Міррен, Джонні та Гет. Гет, Джонні, Міррен та Кейденс. Так почалася наша історія.

* * *

ДЖОННІ БЛАГАВ, щоб Гет залишився надовше.

Наступного року він благав, щоб його привезли на все літо. І Гет приїхав.

Джонні був першим онуком. Бабуся з дідусем майже ніколи йому не відмовляли.

5

У ЧОТИРНАДЦЯТЕ ЛІТО ми з Гетом удвох прогулювалися на невеличкому моторному човні. Це було одразу після сніданку. Бесс залишила Міррен грати в теніс з близнючками і Тафтом. Джонні того року почав бігати і нарізав кола по периметру острова. Гет знайшов мене на кухні Клермонту і запитав, чи не хочу я взяти човна.

– Та не дуже.

Мені хотілося повернутися в ліжко і почитати.

– Ну будь ласка.

Гет майже ніколи не казав «будь ласка».

– Візьми його сам.

– Я не можу. Не відчуваю, що маю право.

– Ну звісно, можеш.

– Але тільки з кимось із вас.

Він поводився якось особливо дивно.

– А куди ти хочеш поплисти? – запитала я.

– Я просто хочу побути десь поза островом. Часом я просто не витримую тут.

Тоді я не уявляла, чого саме він не витримував, але погодилася. Ми вийшли в море у штормівках та купальних костюмах. Невдовзі Гет заглушив двигун. Ми сиділи собі, їли фісташки, дихали солоним повітрям. Сонце мерехтіло у воді.

– Пірнімо, – сказала я.

Гет стрибнув, а я за ним, але вода тут була настільки холодніша, ніж на пляжі, що нам перехопило подих. Сонце зайшло за хмари.

Ми нервово хихотіли і кричали, що це була найдурніша з ідей – стрибнути у воду. І чим ми думали? Поблизу острова водилися акули, всі знали про це.

О господи, ще акул бракувало! Ми дряпалися нагору, штовхаючись у боротьбі за те, хто підніметься на човна першим.

За хвилину Гет відступив, пропустивши мене вперед.

– Це не тому, що ти дівчина, а тому, що я хороша людина, – сказав він мені.

– Дякую.

І я показала йому язика.

– Але коли акули відкусять мені ноги, обіцяй написати промову про те, яким чудовим я був.

– Згода, – сказала я. – Гетвік Метью Петіл був смачнючим обідом.

Ми змерзли як цуцики, і це було смішно до істерики. Рушників у нас не було. Ми згорнулися вдвох під флісовою ковдрою, яку знайшли під сидінням, наші голі плечі торкалися... Холодні ноги переплелися.

– Це єдиний спосіб уникнути переохолодження, – сказав Гет. – Не подумай, що це тому, наче я вважаю тебе гарною чи щось таке.

– Так, я знаю, що не вважаєш.

– Ти загарбала ковдру.

– Вибач.

Пауза.

– Взагалі-то я справді вважаю тебе гарною, Кейд. Я мав на увазі зовсім не те. До речі, коли ти стала така гарна? Це відволікає.

– Я така сама, як і завжди.

– Ти змінилася за навчальний рік. Це виводить мене з гри.

– У тебе є гра?

Він урочисто кивнув.

– Не чула нічого дурнішого. І що за гра?

– Ніщо не проходить крізь мою броню. Хіба ти не помітила?

Це мене розсмішило.

– Ні.

– Чорт, я думав, це працює.

Ми змінили тему. Говорили про те, що малеча після обіду поїде до Едгартауна, щоб сходити в кіно, про акул і чи справді вони їдять людей, про гру «Зомбі проти рослин».

Потім ми попливли назад на острів.

Невдовзі після цього Гет позичав мені свої книжки і приходив до мене на маленький пляж ранніми вечорами. Він розшукав мене, і коли я лежала на газоні перед Уіндерміром із золотими ретриверами.

Ми гуляли разом стежинкою навколо острова, Гет попереду, а я за ним. Ми говорили про книжки та винаходили неіснуючі слова. Часом ми проходили по декілька кіл, доки не набридало або не хотілося їсти.

Уздовж стежини росли кущі темно-рожевої шипшини. Її ледь вловимий запах був солодким.

Одного дня в Клермонті я глянула на Гета, коли він лежав у гамаку з книжкою, і мені здалося, як би це сказати, що він – мій. Ніби він – моя особлива людина.

Я тихесенько залізла в гамак поряд із ним. Я витягла ручку з його руки – він завжди читав з ручкою – і написала «Гет» на його лівій долоні і «Кейденс» – на правій.

Він забрав у мене ручку. Написав «Гет» на моїй лівій долоні і «Кейденс» – на правій.

Я не кажу про долю. Я не вірю в Провидіння, чи в спорідненість душ, чи в надприродне. Я маю на увазі, що ми розуміли одне одного. Завжди.

Але нам було лише по чотирнадцять. Я ніколи не цілувалася з хлопцем, хоча наступного року поцілуюся з кількома, і якимось чином ми не обізвали це коханням.

були зайняті покупками, перемовинами з дизайнером і тому подібним.

Джонні та Міррен зустріли нас на причалі, рожевошокі, з купою планів на літо. Вони облаштовували все для родинного тенісного турніру, зберегли собі кілька рецептів морозива з Інтернету. Ми збиралися кататися на вітрильниках, палити вогнища.

Малі вовтузилися і галасували, як завжди. Тітки прохолодно посміхалися. Після метушливого прибуття всі пішли на коктейль у Клермонт.

Я пішла шукати Гета в Ред-Гейт. Маєток Ред-Гейт значно менший за Клермонт, але при цьому там чотири спальні нагорі. Саме в них зупиняються Гет, Джонні й Вілл із тіткою Керрі та, зрідка, Едом.

Я підійшла до дверей кухні й зазирнула крізь сітку. Спершу Гет мене не помітив. Він стояв біля стільниці у поношеній сірій футболці та джинсах. Плечі його були ширшими, ніж мені пам'яталося.

Він відв'язав висушену квітку, що висіла, перевернута, над мийкою на вікні. То була квітка шипшини, рожева і розгорнута, з тих, що ростуть на Бічвуді.

Гет, мій Гет. Він зірвав для мене квітку в нашому улюбленому місці. Він підвісив її, щоб вона висохла, і чекав мого повернення, аби подарувати.

Я поцілувалася з хлопцем, до якого було байдуже, чи з трьома. Від нас пішов батько.

Я приїхала сюди з будинку, сповненого сліз та фальшу, і побачила Гета,

і побачила троянду в його руці,

і тієї миті, коли сонце світило крізь вікно на нього і на яблука на кухонному столі,

і в повітрі стояв запах дерева та океану,

я таки назвала це коханням.

Це і було коханням, і воно навалилося на мене так раптово, що я зіперлася на сітчасті двері, які розділяли нас, аби лиш не впасти. Мені так хотілося торкнутися його, ніби він був кошеням чи кроликом, чимось таким особливим і м'яким, що кінчики пальців хочуть відчувати це постійно. Усесвіт був добрим, бо в ньому був він. Я любила в ньому все: і дірку на його джинсах, і бруд на його голій нозі, і ранку на його плечі, і шрам, що перекреслював його брову. Гет, мій Гет.

Поки я стояла отак, витріщаючись, він поклав троянду в конверт. Пошукав ручку, грюкаючи шухлядами, знайшов у кишені, написав щось.

Я не здогадалася, що він пише адресу, аж поки він не витягнув марки із однієї з кухонних шухляд.

Гет наклеїв марки. Написав зворотну адресу. Це було не для мене.

Я вибігла з воріт Ред-Гейту, доки Гет не помітив мене, і побігла до краю острова. Я споглядала, як темніє небо. На самоті.

Я обірвала всі квітки з одного жалюгідного кущика і пожбурила їх усі, одну за одною, в розбурхане море.

7

ТОГО ВЕЧОРА Джонні розповів мені про нью-йоркську подружку Гета. Її звали Ракель. Джонні навіть бачив її. Він живе в Нью-Йорку з Керрі та Едом, як і Гет з мамою, тільки не у спальному районі, а в центрі. Джонні сказав, що Ракель танцює модерн і носить чорне.

Брат Міррен, Тафт, сказав, що Ракель надіслала Гету пакунок з домашніми брауні[1 - Шоколадне тістечко з горіхами. (Тут і далі прим. пер., якщо не вказано інше.)]. Ліберті та Бонні сказали, що у Гета в телефоні є її фотографії.

Гет взагалі не говорив про неї, але уникав зустрічатися зі мною поглядом.

У першу ніч після того, як я дізналася, я плакала, і гризла нігті, і пила вино, яке вкрала з комори Клермонту.

Я несамовито оберталася в небі, шаленіючи та збиваючи зорі з їхніх місць, у голові паморочилося, я блювала.

У душі я щосили вдарила кулаком по стіні. Я змивала сором та злість холодною водою. Потім у ліжку я трусилася, як покинутий собака, ким я, власне, і була, – аж зуб на зуб не попадав.

Наступного ранку і всі дні після того я намагалася опанувати себе. Я підняла вище своє квадратне підборіддя.

Ми плавали на вітрильниках, розпалювали вогнища.

Ми готували відерця морозива і засмагали.

Якось увечері ми вчотирьох влаштували пікнік на маленькому пляжі. У нас були копчені мідії, картопля, солодка кукурудза. Усе це приготували кухарі. Я не знала їхніх імен.

Джонні та Міррен принесли їжу в металевих сковорідках. Ми іли навколо багаття, закрاپуючи олією пісок. Потім Гет готував триповерхові смори[2 - Ласощі, що складаються з підсмаженого на вогнищі жувального зефіру та шматочка шоколаду, вкладених між двома крекерами.] для всіх нас. Я спостерігала, як його руки в сяйві полум'я нанизують зефіринки на довгу палицю. Там, де колись були написані наші імена, тепер було записано назви книжок, які він хотів прочитати.

Того вечора на лівій було «Буття». На правій – «ніщо».[3 - «Буття й ніщо», Жан-Поль Сартр.]

На моїх руках теж був напис. Цитата, яка мені подобалася. На лівій – «Живи». На правій – «сьогодні».

– Хочете знати, про що я думаю?

– Так, – сказала я.

– Ні, – сказав Джонні.

– Я от думаю, яке ми маємо право говорити, що цей острів належить вашому дідусеві. Не юридично, а насправді.

– О, будь ласка, не починай стару пісню про злочини колонізаторів, – простогнав Джонні.

– Та ні, я говорю про те, як можна казати, що земля взагалі належить комусь із людей? – Гет обвів рукою небо, океан, пісок.

Міррен знизала плечима.

– Люди постійно продають і купують землю.

– Може, краще поговоримо про секс чи вбивства? – запитав Джонні.

Гет не звертав на нього уваги.

– Можливо, земля взагалі не повинна належати нікому. Або, можливо, мусять бути якісь обмеження щодо того, чим можна володіти.

Він нахилився вперед.

– Коли взимку я був із волонтерською місією в Індії, ми будували туалети. Будували їх тому, що в людей у тому селищі їх просто не було.

– Ну всі вже знають про твою Індію, – мовив Джонні. – Ти вже сто разів нам казав.

Ось це мені і подобалося в Геті: у ньому стільки захвату, він так невтомно цікавиться світом, що йому важко й уявити, як людям може бути нецікаво його слухати. Навіть коли вони прямо заявляють про це. А ще він ніколи ось так просто не дасть нам спокою. Він хоче примусити нас думати, навіть якщо ми опираємося. Він увіткнув палицю у вугілля.

– Я вважаю, ми мусимо говорити про це. Не кожен має власний острів. Хтось працює на таких островах. Хтось працює на заводі. Дехто сидить без роботи. Дехто й без їжі.

– Замовкни вже, – обірвала Міррен.

– Замовкни назавжди, – додав Джонні.

– У нас на Бічвуді викривлений погляд на людство, – продовжив Гет. – Не думаю, що ви це усвідомлюєте.

– Замовкни, – сказала я. – Я дам тобі більше шоколаду, якщо ти мовчатимеш.

І Гет замовк, але змінився на обличчі. Він різко встав, підняв з піску камінь

і щосили жбурнув. Він стягнув светра, скинув туфлі. А тоді зайшов у воду в джинсах.

Розлючений.

Я дивилася на м'язи його плечей у місячному світлі й бризки, які здійнялися, коли він занурився у воду. Він пірнув, і я подумала: якщо я не піду за ним зараз, він дістанеться Ракель. Якщо я не піду за ним зараз, він полишить нас. Брехунів, цей острів, нашу родину, мене.

Я скинула светра і пішла за Гетом у воду, у сукні. Я увірвалася у воду й попливла туди, де на спині лежав він. Вода прибрала з обличчя його вологе волосся, відкривши тонкий шрам на брові.

Я простягла до нього руку.

– Гет.

Він здригнувся. Став по пояс у воді.

– Пробач, – прошепотіла я.

– Я не кажу тобі замовкнути, Кейді, – сказав він. – Я ніколи не кажу тобі такого.

– Я знаю.

Він мовчав.

– Будь ласка, не замовкай, – попросила я.

Я відчула, як він ковзає очима по моему тілі під мокрою сукнею.

– Я забагато говорю. Розводжуся про все.

– Я люблю, коли ти говориш, – сказала я, бо так воно й було. Коли я зупинилася, щоб послухати, мені це сподобалося.

– Просто все змушує мене...

Він замовк.

– У світі все переплуталося, все.

– Так.

– Може, мені слід... – Гет узяв мої руки у свої й повернув їх, щоб побачити написи на долонях, – слід жити сьогодні і не турбуватися весь час.

Моя долоня була в його мокрій долоні.

Я тремтіла. Його руки були голі та мокрі. Колись ми постійно трималися за руки, та він не торкався мене все літо.

– Добре, що ти саме так дивишся на світ, – відповіла я.

Гет відпустив мене і знову ліг на воду.

– Джонні хоче, щоб я стулив пельку. Тобі та Міррен нудно мене слухати.

Я поглянула на його профіль. То був не просто Гет. То були сподівання й ентузіазм. Амбіції й міцна кава. Усе це було там, у ньому – у розрізі його карих очей, у гладенькій шкірі, у вивернутій нижній губі. У його внутрішніх пружинах була прихована енергія.

– Я відкрию тобі таємницю.

– Яку?

Я знову торкнулася його руки. Він не забрав її.

– Коли ми кажемо «замовкни, Гет» – це зовсім не те, що ми хочемо сказати.

– Ні?

– Ми хочемо сказати, що любимо тебе. Ти нагадуєш нам, що ми егоїстичні покидьки. На відміну від тебе.

Він опустил очі. Посміхнувся.

– Ти справді так думаєш, Кейді?

– Так.

Мої пальці ковзали по його руці, простягнутій на воді.

– Не можу повірити, що ви у воді! – Джонні стояв по щиколотку в океані, підкотивши джинси. – Вона крижана. У мене зараз пальці повідмерзають.

– Вона приємна, коли зайдеш! – гукнув у відповідь Гет.

– Серйозно?

– Не дрейф! – горлав Гет. – Будь мужиком і зайди вже в ту гробану воду.

Джонні засміявся і зайшов. Міррен – за ним.

І то було неймовірно.

Серпанок ночі довкола нас. Шум океану. Ячання чайок.

8

ТІЄЇ НОЧІ я не могла заснути. Після опівночі він покликав мене на ім'я.

Я визирнула у вікно. Гет лежав на спині на дерев'яній доріжці, що веде в Уіндермір. Золоті ретривери, усі п'ятеро, лежали поряд із ним: Бош, Грендел,

Поппі, Принц Філіп і Фатіма. Вони дружньо метляли хвостами.

Місячне сяйво надавало їм блакитного відтінку.

– Йди сюди, – покликав він.

Я пішла.

У мамі не горіло світло. Решту острова поглинула темрява. Ми були самі, якщо не зважати на собак.

– Сунься, – сказала я.

Доріжка була неширока. Коли я лягла поряд із ним, наші руки торкнулися: моя – гола, його – в оливковій мисливській куртці.

Ми дивилися в небо. Там було так багато зірок, ніби вони влаштували святкування, грандіозну протизаконну вечірку, яку галактика затіяла після того, як людей було вкладено в ліжечка.

Я раділа, що Гет не намагається продемонструвати свої знання з астрономії і не розповідає якоїсь маячні про загадування бажань. Але при цьому я не знала, як дати раду в його тиші.

– Можна взяти тебе за руку? – запитав він.

Я вклала свою долоню в його.

– Усесвіт зараз видається таким величезним, – сказав він. – Мені потрібно триматися за щось.

– Я тут.

Його великий палець гладив мене по долоні. Усі мої відчуття зосередилися там, оживаючи від кожного дотику його шкіри до моєї.

– Я не впевнений, що я хороша людина, – озвався він незабаром.

– Я теж не впевнена, чи хороша я. Я імпровізую. Вдаю.

– Ага. – Гет на хвилинку замовк. – А ти віриш у Бога?

– Наполовину.

Я намагалася подумати про це всерйоз. Я знала, що Гета не влаштує абияка відповідь.

– Коли справи не дуже добрі, я молюся чи уявляю, що мене чує той, хто мене оберігає. Наприклад, кілька днів після того, як тато пішов, я думала про Бога. Для захисту. Але решту часу я просто продираюся крізь щоденне життя. Анітрохи не релігійно.

– Я більше не вірю, – сказав Гет. – Та подорож до Індії, злидні... Я не можу уявити Бога, який би допустив це. Потім я повернувся додому і став помічати це

на вулицях Нью-Йорка. Хворі та голодні є навіть у найбагатшій нації світу. Я просто не можу уявити, що хтось оберігає їх. А це означає, що і мене не оберігає ніхто.

– Та це не робить тебе поганим.

– Моя мама вірить. Її виховали буддисткою, але зараз вона ходить до методистської церкви. Вона не надто тішиться мною.

Гет майже ніколи не говорив про свою матір.

– Ти не можеш вірити лише тому, що вона каже тобі «вір», – сказала я.

– Ні, питання в тому, як бути хорошою людиною, якщо більше не віриш.

Ми вдивлялися в небо. Ретривери зайшли до Уіндерміру крізь клапан для собак.

– Ти змерзла, – помітив Гет. – Давай я дам тобі куртку.

Мені було не холодно, але я сіла. Він теж сів. Розстібнув свою оливкову мисливську куртку і скинув її. Дав мені.

Вона була нагріта його тілом. Заширока в плечах. Тепер його руки були голі.

Я хотіла поцілувати його там, вдягнена в його мисливську куртку. Та не поцілувала.

Можливо, він кохав Ракель. Ті фотки в його телефоні. Та висušена троянда в конверті.

9

ЗА СНІДАНКОМ наступного ранку мама попросила мене переглянути татові речі на горищі Уіндерміру і взяти собі, що захочу. Решти вона збиралася спекатися.

Уіндермір гостроверхий та кутастий. У двох спальнях з п'яти похилий дах, і це єдиний будинок на острові, в якому є повноцінне горище. Тут є також великий ганок і сучасна кухня, з оновленими мармуровими стільницями, які виглядають трохи не до діла. Просторими кімнатами бігають п'ять ретриверів.

Ми з Гетом залізли на горище, прихопивши пляшки з холодним чаєм, і влаштувалися на підлозі. Тут пахло деревом. Крізь вікно всередину проникав квадрат світла.

Ми бували на горищі раніше.

Водночас ми тут ніколи не були.

Книжки були татовим читвом для відпусток. Спортивні мемуари, легкі детективи, скандальні одкровення рок-зірок, написані старими людьми, про яких я ніколи не чула. Гет не особливо придивлявся. Він сортував книжки за кольором обкладинки. Червона купка, блакитна, коричнева, біла, жовта.

– Хочеш щось почитати? – запитала я.

– Можливо.

– Як щодо «Першої бази» чи «Дороги в нікуди»?

Гет засміявся. Похитав головою. Вирівняв блакитну купку:

– «Запали з поганим мною»? «Зірка танцполу»?

Він знову засміявся. Потім умить став серйозним.

– Кейденс?

– Що?

– Замовкни.

Я дозволила собі довго не зводити з нього очей. Кожна риса його обличчя була такою рідною, та водночас я ніби бачила його вперше.

Гет посміхнувся. Сяючий. Сором'язний. Він став на коліна, зруйнувавши в процесі кольорові книжкові вежі. Простягнув руку і погладив мое волосся.

– Я кохаю тебе, Кейді. Справді.

Я нахилилася і поцілувала його.

Він торкався мого обличчя. Спустився рукою по шиї до моєї ключиці. Світло з горищного вікна падало на нас. Наш поцілунок був наелектризованим і ніжним,

і обережним, і впевненим,

налякав нас,

але був неймовірно правильним.

Я відчувала, як кохання перетікає від мене до Гета і від Гета до мене. Ми були теплі і змерзлі, молоді і старі, ми були живі.

Я думала: «Так і є. Ми вже кохаємо одне одного. Вже кохаємо».

10

НАС ЗАСТУКАВ ДІДУСЬ. Гет підстрибнув. Незграбно відступив у купу розсортованих за кольором книжок, розкиданих на підлозі.

– Я вас перервав, – сказав дідусь.

– Ні, сер.

– Авжеж, перервав.

– Вибач за пилюку, – мовила я.

Як незручно.

– Пенні подумала, що тут може бути щось, що я захочу прочитати.

Дідусь витягнув старе плетене крісло на середину і нахилився над книжками.

Гет залишився стояти. Йому доводилося згинатися під скошеним дахом горища.

– Обережно, молодий чоловіче.

– У якому сенсі?

– Голова. Ви можете забитися.

– А, дійсно, – сказав Гет. – Так, справді, я можу забитися.

– Тож будьте обережні, – повторив дідусь.

Гет розвернувся і пішов сходами вниз, не зронивши більше ані слова. Ми з дідусем хвилику посиділи мовчки.

– Він любить читати, – нарешті озвалась я. – Я думала, раптом він захоче взяти щось із татових книжок.

– Ти дуже дорога мені, Кейді, – сказав дідусь, поплескавши мене по плечу. – Моя перша онучка.

– Я теж люблю тебе, дідусю.

– Пам'ятаеш, як я повів тебе на бейсбол? Тобі було лише чотири.

– Звісно.

– Ти ніколи не куштувала «Крекер Джек»[4 - Снек з попкорну та арахісу в карамелі, зазвичай із маленькою іграшкою в упаковці, що продається на бейбольних стадіонах.].

– Ага. Ти купив мені дві пачки.

– Мені довелося посадити тебе на коліна, щоб тобі було видно гру. Ти це пам'ятаеш, Кейді?

Я пам'ятала.

– Розкажи мені.

Я знала, що дідусь хотів почути від мене. Він досить часто просив мене щось розповісти. Йому подобалося переповідати родинні історії Синклерів, перебільшуючи важливість подій. Він завжди питав: «А що це означало для тебе?» – і чекав у відповідь подробиць. Картинок. Засвоеного уроку.

Зазвичай я обожнювала розповідати і слухати ті історії. Легендарні Синклери, як нам було весело, якими гарними ми були. Але того дня мені не хотілося.

– Це була твоя перша бейсбольна гра, – підказав дідусь. – Після неї я купив тобі пластикову бейсбольну бити, і ти відпрацьовувала удар на майданчику в Бостоні.

Чи знав дідусь, що він перервав? І якщо знав, то як поставиться до цього? Коли ми знову побачимось із Гетом?

Він розійдеться з Ракель? Що відбуватиметься між нами?

– Тобі захотілося приготувати «Крекер Джек» удома, – вів далі дідусь, хоча знав, що мені відома ця історія. – І Пенні допомогла тобі приготувати його. Але ти плакала, що у тебе немає білих і червоних коробочок, аби його туди скласти. Пам'ятаєш?

– Так, дідусю, – здалась я. – Того ж дня ти поїхав назад на стадіон і купив іще дві упаковки. Дорогою додому ти з'їв попкорн, а коробки віддав мені. Я пам'ятаю.

Задоволений, він встав, і ми разом пішли з горища. Дідусь спускався невпевнено, тож сперся рукою мені на плече.

Я ЗНАЙШЛА ГЕТА на прибережній доріжці і побігла туди, де він стояв, дивлячись на океан. Вітер, що посилювався, скуйовдив мені волосся, і воно лізло в очі. Коли ми поцілувалися, його губи були солоні.

11

БАБУСЯ ТІППЕР ПОМЕРЛА від серцевого нападу за кілька місяців до п'ятнадцятого літа. Навіть постарівши, вона лишалася чарівною жінкою. Сиве волосся, рожеві щічки; висока, худорлява. Це вона прищепила мамі любов до собак. У неї завжди було двоє, а часом і четверо золотих ретриверів з тих часів, коли дівчата були малі, і аж до її смерті.

Вона деколи поспішала з висновками і не однаково ставилася до онуків, та водночас вона була добра. Якщо дітьми ми прокидалися рано, то могли піти в Клермонт і розбудити бабусю. Вона завжди тримала в холодильнику тісто, яке випікала у жерстяних формочках, дозволяючи їсти досхочу теплих мафінів, поки решта острова спить. Вона брала нас із собою збирати ягоди і допомагала нам пекти пиріг чи щось на кшталт цього, називаючи це «сламп», який ми з'їдали того ж вечора.

Одним з її благодійних проєктів була щорічна вечірка на користь Аграрного інституту на Мартас-Він'ярді. Усі ми брали в ній участь. Свято влаштовувалося надворі, у гарних білих шатрах. Малеча бігала довкола у святковому вбранні, але без взуття. Ми з Джонні, Міррен та Гетом цупили чарки з вином і почувалися захмеленими й дурними.

Бабуня танцювала з Джонні, і з татом, і з дідусем, притримуючи рукою краєчок спідниці. Колись у мене була фотографія бабуні з однієї такої вечірки. На ній вона у вечірній сукні і з поросям.

П'ятнадцятого літа на Бічвуді бабусі Тіппер не вистачало. Клермонт спорожнів.

Клермонт – триповерховий сірий будинок у вікторіанському стилі з башточкою нагорі та терасою по периметру. В середині повно справжніх карикатур із «Нью-Йоркера», родинних фотографій, вишитих подушок, статуеток, прес-пап'є зі слонової кістки, опудал рибин на підставках. Скрізь, скрізь, скрізь – гарні речі, дібрані Тіппер та дідусем. На галявинці перед будинком – здоровенний стіл для пікніків, достатньо великий для обіду на шістнадцять персон, а неподалік від нього – підвішена до розлогого клена гойдалка з покришки.

Бабуня любила крутитися на кухні й планувати пікніки. У своїй майстерні вона шила клаптикові ковдри, і гудіння її швацької машинки заповнювало перший поверх. У блакитних джинсах та гумових рукавицях вона була королевою садівників.

Тепер у будинку стало тихо. Ані куховарських книг, залишених розгорнутими на столі, ані класичної музики, що долинала б з музичного центру на кухні. Та в усіх мильницях і досі було улюблене бабусине мило. І то її дерева і квіти росли в саду. І ще були її дерев'яні ложки, її матер'яні серветки.

Одного дня, коли поряд не було нікого, я зайшла в її майстерню в глибині першого поверху. Я торкалася її тканин, яскравих блискучих гудзиків, кольорових ниток.

Я почала танути – спершу голова і плечі, за ними стегна і коліна. Невдовзі я перетворилася на калюжу, яка просочувала візерунчасті бавовняні тканини. Я увібралася в ковдру, яку вона вже ніколи не доробить, вкрила іржею металеві деталі її машинки. Годину чи дві я була цілком зневоднена, я сама була суцільним зневодненням. Моя бабуся, моя бабуся. Вона пішла назавжди, хоча запах її парфумів від Шанель і досі лишався в тканині.

Мене знайшла мама.

Привела мене до тяти, сказала опанувати себе. Бо я могла. Бо я мусила. Вона сказала глибоко вдихнути і підвестися. І я зробила те, що вона просила. Знову.

Мама хвилювалася за дідуся. Після смерті бабусі він гірше ходив, притримувався за стільці і столи, щоб не впасти. Дідусь був головою родини. Вона не хотіла, щоб він розклеївся. Хотіла, аби він відчував, що його діти й онуки і тепер поряд, сильні й веселі, як завжди. Це важливо, сказала вона; благородно; найкраще, що можна зробити. Не розхитуй ситуацію, сказала вона. Не нагадуй людям про втрату. «Розумієш, Кейді? Тиша – захисний панцир від болю».

Я все зрозуміла, і мені вдалося викреслити бабуню Тіппер із розмов так само, як я викреслила батька. Безрадісно, але ретельно. За столом із тітками, на katerі з дідусем, навіть з мамою наодинці я вдавала, що цих двох надважливих для мене людей ніколи не існувало. Решта Синклерів поводитися так само. Збираючись разом, ми широко посміхалися. Ми чинили так само, і коли Бесс пішла від дядька Броді, і коли дядько Вільям покинув Керрі, і коли бабусин пес Пепперміл помер від раку.

Проте Гет ніколи цього не розумів. Взагалі-то він досить часто говорив про мого батька. Для тата Гет був достойним суперником у грі в шахи і водночас вдячним слухачем розповідей про військову історію, тож вони проводили певний час разом. «Пам'ятаєш, як твій тато піймав і посадив у відро того великого краба?» – казав Гет. Або, звертаючись до мами: «Минулого року Сем сказав мені, що в сараї для човнів є набір для рибальства, не знаєте, де він?»

Одного разу за обідом раптом запала тиша, коли Гет згадав бабуню. А коли Гет сказав: «Я сумую за тим, як вона стояла біля стола і готувала нам десерт, а ви? Це було дуже в її стилі», – Джонні довелося розпочати голосно розповідати щось про Вімблдон, доки збентеження не розвіялося.

Щоразу, як Гет казав подібні речі – так невимушено, щиро і легковажно, – мої вени розтиналися. Мої зап'ястки вибухали. Кров стікала по долонях. У голові паморочилося. Я шкандибала геть з-за столу чи впадала від сорому в тиху агонію, сподіваючись, що ніхто з родичів не помітить цього. Особливо мама.

Гет натомість майже завжди це помічав. Коли кров крапала на мої голі ступні чи заливала книжку, яку я читала, він був добрий до мене. Він перев'язував мої зап'ястки м'якими білими бинтами і розпитував мене про те, що сталося. Він говорив зі мною про тата й бабусю, ніби розмови могли полегшити біль. Ніби рани потребували уваги.

Він лишався не таким, як ми, попри роки разом.

КОЛИ МОЇ РАНИ не кровоточили, і коли Джонні та Міррен плавали з маскою та трубкою чи сварили малечу, чи коли всі лежали на канапах і дивилися в Клермонті кіно на великому екрані, ми з Гетом тікали від усіх. Ми сиділи на гойдалці з покришки, переплівшись руками й ногами, торкаючись теплими губами прохолодної, як сама ніч, шкіри. Уранці ми часом пірнали, сміючись, у клермонтський підвал, покреслений рядами винних пляшок та енциклопедій. Там ми цілувалися й раділи існуванню одне одного, почувалися таємничими і щасливими. Інколи він писав мені записки й лишав під подушкою разом із невеличкими подарунками.

Хтось сказав, що роман має містити низку невеликих потрясінь. Я переживаю їх, проводячи час із тобою.

Ось тобі зелена зубна щітка. Вона не виражає моїх почуттів як слід.

Вчорашній вечір з тобою кращий за шоколад.

От я дурний – думав, що немає нічого кращого за шоколад.

Як глибоко символічний жест дарую тобі цю плитку «Воуж»[5 - Шоколад «Vosges».], яку купив, коли ми всі їздили до Едгартауна. Можеш з'їсти її чи просто покласти поряд і почуватися зверхньо.

Я не відповідала, але малювала Гетові олівцями смішні картинки, на яких ми були вдвох. Прості фігурки – ручки, ніжки, голова – махають, стоячи перед Колізеєм чи Ейфелевою вежею, на вершині гори, на спині дракона. Він чіпляв їх над ліжком.

Гет не втрачав жодної нагоди торкнутися мене. Під столом за обідом, у кухні, коли там нікого не було. Потайки і відкрито, за спиною дідуся, поки той кермував моторним човном. Я не відчувала бар'єрів між нами. Коли ніхто не бачив, я

торкалася Гетових вилиць, пробігала по спині. Я брала його за руку, притискала великий палець до зап'ястка і відчувала, як у його венах пульсує кров.

12

ОДНІЄЇ НОЧІ у липні п'ятнадцятого літа я пішла купатися на маленький пляж. Сама. Де були Гет, Джонні та Міррен?

Я не знаю, справді.

Ми часто грали у скрабл[6 - Настільна гра, що полягає у складанні слів із фішок з літерами, на кшталт «Ерудита».] у Ред-Гейті. Може, вони були й там. А може, й у Клермонті, де під акомпанемент тітчиних сварок їли джем із морської сливи, намащуючи його на галетне печиво.

У будь-якому разі, я зайшла у воду в спідній білизні та нічній сорочці. Очевидно, коли я прийшла на пляж, на мені більше нічого не було. На піску мого одягу так і не знайшлося. Як і рушника.

Чому?

Цього я теж насправду не знаю.

Напевне, я далеко запливла. Берег оточують великі скелі, кострубаті, чорні; у сутінках вони завжди мають зловісний вигляд. Напевне, я занурилася у воду з головою і врізалася в одну з таких скель.

Як я вже сказала, я не знаю.

Я пам'ятаю тільки це: я поринула в океан, просто на кам'янисте дно, і я бачила підвалини Бічвуду, і мої руки та ноги заціпило, а пальці були холодні. Я падала, а пасма водоростей пропливали повз мене.

Коли мама знайшла мене, я лежала, зіщулившись, на межі піску і води. Мене страшенно трусило. Дорослі загорнули мене в ковдри. Намагалися зігріти мене в Каддлдауні. Вони напоїли мене чаєм і тепло вдягнули, та попри це я тремтіла й не могла говорити, тож мене відправили в лікарню на Мартас-Він'ярді, де обстежували протягом кількох днів. Переохолодження, проблеми з дихальними шляхами, і, схоже, якась черепно-мозкова травма, хоча знімки нічого не показали.

Мама лишилася зі мною, жила в готелі. Я пам'ятаю сумні, сірі обличчя тітки Керрі, тітки Бесс і дідуся. Я пам'ятаю, що відчувала, ніби легені чимось наповнені, ще довго після того, як лікарі сказали, що вони чисті. Я пам'ятаю, як мені здавалося, що я більше ніколи не зігріюся, навіть коли мені сказали, що в мене вже нормальна температура. Боліли руки. Боліли ноги.

Мама забрала мене одужувати у Вермонт. Я лежала в ліжку в темряві, і мене переповнювала жалість до себе. Бо мені було погано, а ще більше тому, що Гет жодного разу не зателефонував.

І не написав. Хіба ми не були закохані? Хіба ні?

Я написала Джонні два чи три дурних від кохання листи з проханням дізнатися, як

справи у Гета. У Джонні вистачило такту їх проігнорувати. Ми – Синклери, а Синклери так не поводяться.

Я припинила писати і видалила всі листи з папки «Надіслані». Вони були нікчемні і тупі.

Вишенька на торті – Гет вивітрився, коли я була в біді. Ще одна вишенька – це була лиша курортна інтрижка. Остання вишенька – можливо, він любив Ракель. Хоч там як, ми жили задалеко одне від одного.

Хоч там як, наші родини були заблизькі. У мене не було пояснень.

Я знала лише, що він мене покинув.

13

ЛАСКАВО ПРОШУ до мого мозку.

По кістках моїх шиї та черепа прокочується вантажівка. Хребет ламається, голова тріскається, мізки витікають. В очах мерехтять тисячі зірочок. Світ перевертається.

Я блюю. Я непритомнію.

Це відбувається постійно. Такий собі звичайний день.

Біль розпочався через шість тижнів після нещасного випадку. Ніхто не міг сказати напевне, чи були вони пов'язані, але це не позбавляло від блювання, втрати ваги та всеохопного жаху.

Мама водила мене на МРТ і комп'ютерну томографію. Голки, апарати. Ще голки, ще апарати. Вони шукали пухлини, менінгіт, казна-що. Щоб не так боліло, мені призначили пігулки, і ще пігулки, і ще пігулки, тому що перші не подіяли і другі не подіяли так само. Призначали і призначали, навіть не знаючи, що зі мною не так. Намагаючись просто зменшити біль.

«Кейденс, – казали лікарі, – не вживай забагато пігулок. Кейденс, – казали вони, – остерігайся звикання. А проте, Кейденс, не забувай приймати ліки».

У мене було стільки оглядів, що вже й не порахуеш. Урешті-решт лікарі визначилися з діагнозом. Кейденс Синклер-Істмен: хронічний посттравматичний головний біль, відомий як ХПГБ. Мігрені, спричинені черепно-мозковою травмою.

Зі мною все буде гаразд. Я не помру.

Просто мені часто болітиме.

14

ПРОЖИВШИ РІК у Колорадо, батько захотів побачитися зі мною. Взагалі-то він наполягав на тому, щоб я поїхала з ним до Італії, Франції, Німеччини та Шотландії – у десятиденну подорож, яка починалася в середині червня, і це

означало, що шістнадцятого літа я взагалі не потраплю на Бічвуд.

– Чудовий час для поїздки, – жваво зазначила мама, збираючи мої валізи.

– Чому?

Я лежала на підлозі своєї кімнати, залишивши всю роботу їй. Голова боліла.

– Дідусь ремонтує Клермонт. – Мама згортала шкарпетки кульками. – Я вже мільйон разів тобі говорила.

Я не пам'ятала.

– Чому?

– Так йому заманулося. Цього літа він житиме в Уіндермірі.

– А ти допомагатимеш йому?

Мама кивнула.

– Він не може лишитися з Бесс чи Керрі. А ти ж знаєш – йому потрібен догляд. Хай там як. Ти чудово розвієшся в Європі.

– Краще б я поїхала на Бічвуд.

– Ні, – строго сказала мама.

У ЄВРОПІ я блювала в маленькі відерця та регулярно чистила зуби британською зубною пастою із присмаком крейди. Я лежала долілиць на підлозі в туалетах декількох музеїв, відчуваючи холодні кахлі під щокою, поки мій мозок розріджувався і, булькочучи, просочувався назовні крізь вухо. Мігрені полишали мою кров, розтікаючись по незнайомих готельних простирадлах, крапаючи на підлогу, всотуючись у килими, просякаючи залишки круасанів та мереживного італійського печива.

Я чула, як тато кличе мене, та ніколи не відповідала, перш ніж подіють ліки.

Цього літа я не їздила до Брехунів.

Ми ніколи не спілкувалися впродовж навчального року. Принаймні дуже мало, хоча й намагалися, коли були менші. Протягом вересня ми зазвичай писали повідомлення, позначали одне одного на літніх фотках, але десь за місяць спілкування сходило нанівець. Якимсь чином магія Бічвуду ніколи не проникала в наше повсякденне життя. Нам не хотілося говорити про шкільних друзів, клуби та спортивні команди. Натомість ми знали, що наша прив'язаність оживе, щойно ми знов побачимося наступного червня на причалі, де вода мерехтить у променях блілого сонця, а в повітрі зависли солоні бризки.

Але того року, коли зі мною стався нещасний випадок, я днями, ба навіть тижнями, не була в школі. Я пропустила забагато занять, і директор повідомив, що мене лишають на другий рік. Я припинила грати в теніс та футбол. Я не могла сидіти з

малечю. Не могла керувати машиною. Ті, хто був мені друзями, перетворилися на знайомих. Кілька разів я писала Міррен. Телефонувала і лишала повідомлення, за які згодом мені було соромно, стільки в них було самоти і мізерності.

Я телефонувала також і Джонні, та його голосова пошта була переповнена.

Я вирішила більше не намагатися. Я не хотіла говорити того, що змушувало мене почуватися слабкою.

Коли тато повіз мене до Європи, я знала, що Брехуни зараз на острові. Дідусь не провів на Бічвуд телефонного зв'язку, а мобільники там не ловили, тож я писала листи електронкою. Не схожі на мої жалібні голосові повідомлення, вони були, натомість, чарівними посланнями від людини, яка позбавилася головного болю.

Майже.

Міррен!

Вітаннячка з Барселони, де мій тато скуштував равликів у бульйоні. У нашому готелі все золоте. Навіть сільнички. Він блискучо-мерзенний.

Напиши мені, як пустують твої малі, і до якого коледжу ти вступатимеш, і чи знайшла ти справжнє кохання.

Кейденс

Джонні!

Бонжур із Парижа, де мій тато скуштував жабу.

Я бачила Ніку Самофракійську[7 - Давньогрецька мармурова скульптура богині Ніки. Голова й руки не збереглися.]. Надзвичайне тіло. Без рук.

Сумую за вами, народ. Як там Гет?

Кейденс

Міррен!

Привіт із шотландського замку, де мій тато скуштував гаггіс. Тобто мій тато з'їв бараняче серце, печінку й легені, змішані з вівсянкою і зварені в баранячому шлунку.

Тепер ти знаєш, мій тато типу серцеїд.

Кейденс

Джонні!

Я в Берліні, де мій тато скуштував кров'янку.

Плавайте з маскою і трубкою за мене. Їжте чорничний пиріг. Розпалюйте вогнища. І розкажіть мені про це. Мені страшенно нудно, і, якщо ви не підкоритеся, я винайду для вас довершені покарання.

Кейденс

НЕ ТЕ ЩОБ я дуже здивувалася, що вони не відповідали. До того ж найближчий Інтернет був аж на Він'ярді, і Бічвуд був окремим закритим світом. Коли опиняєшся там, решта Всесвіту здається всього лише неприємним сном.

Європа ж узагалі може навіть не існувати.

15

ЩЕ РАЗ ЛАСКАВО ПРОШУ до прекрасної родини Синклерів. Ми віримо в тренування на свіжому повітрі. Ми віримо в те, що час лікує. Ми віримо, хоча й не кажемо про це вголос, у призначені ліки і коктейльні вечірки.

Ми не обговорюємо проблем у ресторанах. Ми не віримо в зовнішні ознаки розпачу. Наші верхні губи натягнуті, і, можливо, ми саме тому такі цікаві іншим, що не відкриваємо їм своїх сердець.

Можливо також, що нам подобається цікавість людей до нас.

Тепер у Бурлінгтоні лише ми з мамою та собаки. Ми не такі відомі, як дідусь у Бостоні, і не такі важливі, як уся наша родина на Бічвуді, та попри це я знаю, що люди думають про нас. Ми з мамою – дуже схожі, живемо у великому будинку на верхівці пагорба. Граційна мама і хвороблива донька. У нас високі вилиці, широкі плечі. Ми посміхаємося, показуючи зуби, коли ходимо містом у справах.

Хвороблива донька мало говорить. Ті, хто знає її по школі, воліють триматися осторонь. Вони однаково не знали її до того, як вона захворіла. Вона і тоді була мовчазна.

Тепер вона рідко з'являється в школі. А коли з'являється, то зі своєю блідою шкірою і вологими очима має вигляд пафосно-трагічний, немов героїня роману, яка страждає на сухоти. Часом напади трапляються з нею в школі і вона з криком падає на підлогу. Вона лякає інших учнів. Навіть найдобріші з них уже втомилися водити її до медсестри.

Та разом з тим навколо неї є ореол шикy й загадковості, завдяки якому вона, попри відсутність необхідної для старшої школи привабливості, уникає глузування та ізоляції. Її мати з Синклерів.

Звісно, я не почуваюся загадково, коли пізно ввечері їм курячий суп із жерстянки або коли лежу під лампами денного світла в медичному кабінеті. І навряд чи шикарно те, як ми з мамою лаємося після того, як тато пішов.

Я прокидаюся від того, що вона стоїть у дверях моєї спальні, витріщаючись на мене.

– Не стій над душею.

– Я люблю тебе. Я піклуюся про тебе, – каже вона, притискаючи долоню до серця.

– Припини вже.

Якби я могла, то грюкнула б дверима у неї перед носом. Та я не можу встати.

Часто я знаходжу папірці, схожі на записи про те, що я з'їла в той чи інший день. Тости з джемом, але лише один з двох; яблука з попкорном; салат з родзинками; шоколадка; паста. Пиття? Протеїни? Забагато імбирного елю.

Не дуже шикарно те, що я не можу керувати машиною. І не надто загадково бути вдома в суботній вечір, читаючи книжку в кублі смердючих ретриверів. Однак я не захищена від того, щоб мене вважали загадковою, однією із Синклерів, членом привілейованого клану особливих людей, персонажем загадкової, важливої історії, тому що я справді належу до цього клану.

Мама не захищена від цього так само. Такими вже нас виховали.

Синклери. Синклери.

Частина 2

Вермонт

16

КОЛИ МЕНІ БУЛО ВІСІМ, тато подарував мені на Різдво стос книжок.

Вони називалися за кольорами обкладинок: «Жовта книга казок», «Блакитна книга казок», «Малинова книга казок», «Зелена», «Сіра», «Коричнева», «Помаранчева».

Усередині були казки з усього світу, варіації варіацій знайомих історій.

Читаючи їх, чуеш, як в одній історії відлунюється інша, а в тій – ще одна.

Так багато історій починаються однаковими словами: «Колись дуже давно» чи «Жило собі трое...»

Трое поросят, трое ведмедів, трое солдат, трое цапів. Трое принцес.

Відтоді як я повернулася з Європи, я теж написала декілька власних. Варіацій.

У мене повно часу, тож дозвольте розповісти вам казочку. Як я вже сказала, варіацію однієї з тих, що ви вже чули.

КОЛИСЬ ДУЖЕ ДАВНО жив собі король, і було у нього трое вродливих доньок. Що старшим він ставав, то більше думав про те, хто з них має успадкувати королівство, бо жодна ще не вийшла заміж і в нього не було спадкоємця. Король вирішив попросити доньок висловити свою любов до нього.

Він сказав найстаршій доньці:

– Розкажи, як ти мене любиш.

Вона любила його, як усе золото королівства.

І він сказав середній доньці:

– Розкажи, як ти мене любиш.

Її любов була міцніша від сталі.

І тоді він сказав найменшій доньці:

– Розкажи, як ти мене любиш.

Вона довго думала, перш ніж відповісти. Нарешті вона сказала, що любить батька так, як м'ясо любить сіль.

– Тоді ти зовсім не любиш мене, – сказав король. Він вигнав доньку з палацу і підняв за нею міст, аби вона не могла повернутися.

Отож, наймолодша донька вирушає у ліс, і є у неї лише пальтечко та одна хлібина. Вона продирається крізь сувору зиму, ховаючись під деревами. Дівчина приходить у готель і наймається помічницею кухаря.

Минають дні, і принцеса вивчає світ кухні як свої п'ять пальців. Урешті-решт вона обходить у майстерності свого хазяїна і слава про її страви поширюється по всьому королівству.

Минають роки, і найстарша принцеса виходить заміж. Кухар із готелю готує їжу для святкового столу.

Наприкінці бенкету подають запечене порося. Це улюблена страва короля, та цього разу її приготовано без солі.

Король куштує шматочок. Потім іще один.

– І хто ж це посмів подати таке гидке порося на весіллі майбутньої королеви? – кричить він.

Кухар-принцеса вийшла до батька, але вона так змінилася, що він її не впізнав.

– Я не подам вам солі, Ваша Величносте, – пояснює вона. – Хіба ж ви не вигнали власної доньки за те, що вона вважала її цінною?

Після цих слів король розуміє, що перед ним – його донька і що саме вона любить його найбільше.

А що далі?

Найстарша та середня доньки весь цей час жили з батьком. Він був прихильніший то до однієї, то до іншої. Постійні змагання віддалили їх одну від одної. Тепер, коли повернулася найменша, він відбирає королівство у найстаршої, яка щойно вийшла заміж. Вона не стане королевою. Середня та старша сестри обурені.

Спершу найменша донька ніжиться в батьківській любові. Та невдовзі вона розуміє, що король – божевільний та одержимий владою. Їй судилося стати королевою та водночас – до кінця своїх днів піклуватися про старого тирана, який втрачає глузд. Вона не покине його, хоч яким би хворим він був.

Вона залишиться тому, що любить його так само сильно, як м'ясо потребує солі?

А чи тому, що він пообіцяв їй королівство? Їй уже важко розрізнити.

17

ВОСЕНИ ПІСЛЯ ПОДОРОЖІ у Європу я розпочала один проект. Щодня я віддавала бодай одну зі своїх речей.

Я надіслала Міррен стару Барбі з супердовгим волоссям, яку ми в дитинстві не могли поділити. Відправила Джонні смугастий шалик, який багато носила. Джонні подобаються смужки.

Для старших Синклерів – мами, тіток, дідуса – накопичення гарних речей було метою всього життя.

Хто помре, зібравши найбільшу кількість речей, той і виграв. А що виграв, хотіла б я знати?

Колись я теж любила гарні речі. Як і мама, як і вся наша родина. Та це більше не про мене.

Мама наповнила наш будинок у Бурлінгтоні сріблом та кришталем, подарунковими виданнями та кашеміровими ковдрами.

Пухнасті килими вкривають підлогу в кожній кімнаті, а стіни завішані картинами місцевих художників, якими мама опікується. Їй подобається китайська порцеляна, і вона виставляє її у ідальні. Замість цілком ще притомного «сааба» вона купила БМВ.

Жоден із цих символів процвітання і смаку не має практичної цінності.

«Краса – вже сама по собі цінність, – не погоджується мама. – Вона створює певну

атмосферу місця, відчуття власної історії. Навіть просто дарує насолоду. Ти взагалі чула щось про насолоду?»

Та я думаю, вона і мені, і собі бреше про те, нащо їй усі ці речі. Нова доза покупок дає матері можливість, хай навіть на мить, відчувати себе могутньою. Я думаю, що будинок, наповнений гарними речами, і дорогі картини із зображенням мушель від її креативних друзів, і ложки від «Тіффані» дають їй відчуття статусу. Старовинні та східні килими показують людям, що нехай вона і собаківниця, яка покинула коледж Брин-Мор, та у неї є влада, тому що є гроші.

ВІДДАЮ ЗАДАРМА: ПОДУШКУ. Я ношу її з собою містом. На вулиці, спираючись на стіну бібліотеки, стоїть дівчина. На землі біля її ніг – картонний стаканчик для монет. Вона не набагато старша за мене.

– Хочеш подушку? – питаю в неї. – Я випрала наволочку.

Вона бере подушку і сідає на неї.

Цієї ночі мені незручно спати, та це на краще.

ВІДДАЮ ЗАДАРМА: «КОРОЛЬ ЛІП» у м'якій обкладинці, якого я читала протягом другого року старшої школи. Знайдено під ліжком.

Подарувала громадській бібліотеці. Мені не треба її перечитувати.

ВІДДАЮ ЗАДАРМА: ФОТОГРАФІЮ бабуні Тіппер у блакитній вечірній сукні та з поросям на руках з благодійної вечірки на користь Аграрного інституту.

Дорогою додому я зайшла до «Гудвілла»[8 - Goodwill – комісійний магазин. Дослівно – «добра воля».].

– Що, Кейденс, ось так просто віддаєш? – каже Петті з-за прилавку.

– Це моя покійна бабуся.

– Вона була вродлива, – каже Петті, роздивляючись фото. – Точно не хочеш залишити фото собі? Можна ж віддати просто рамку.

– Точно.

Бабуся померла. Те, що у мене буде її фотографія, нічого не змінить.

– ТИ ЗНОВ ХОДИЛА до «Гудвілла»? – питає мама, коли я повертаюся додому. Вона нарізає персики тонкими скибочками спеціальним фруктовим ножом.

– Так.

- Чого ти позбулася цього разу?
- Лише старої бабусиної фотки.
- З поросям? - Її губи судомно сіпнулися. - О, Кейді.
- Вона моя, і я вирішила її віддати.

Мама зітхає.

- Ще собаку віддай, і тобі цього ніколи не пробачать.

Я присідаю до ретриверів. Бош, Грендел і Поппі вітають мене тихим домашнім гарчанням. Вони – наші родинні собаки, виховані, з ідеальною родовідною. Чистокровні золоті ретривери. Мама, звісно, розводила цуциків для бізнесу і не залишала їх усіх удома, але вони утримувалися на замиській фермі маминого партнера разом з іншими племінними собаками.

- Я б ніколи такого не зробила.

Я шепочу собакам, як люблю їх, у їхні м'які кудлаті вуха.

18

ЯКЩО ВБИТИ В ГУГЛІ «черепно-мозкова травма», то більшість веб-сайтів, присвячених цій темі, пише, що вибіркова амнезія може бути її наслідком. Коли мозок уражений, немає нічого незвичайного в тому, що пацієнтка дещо забуває. Вона не здатна навіть до пуття розповісти, як саме травмувалася.

Та я не хочу, аби люди знали, що я – така. Досі така – після всіх цих оглядів, і обстежень, і ліків.

Я не хочу на собі тавра інвалідності. Я не хочу більше ліків. Не хочу більше лікарів і стурбованих вчителів. Бачить Бог, досить з мене лікарів.

Що я пам'ятаю з того літа, коли стався нещасний випадок?

Як я закохалася у Гета на порозі кухні Ред-Гейту.

Квітку шипшини для Ракель, і ніч, втоплену у вині, і як я закипала від злості. Як вдавала, що все нормально. Готувала морозиво. Грала в теніс.

Тришарові смори і як Гет розізлився, коли ми сказали йому замовкнути. Купання вночі.

Як ми з Гетом цілувалися на горищі.

Як я слухала історію про «Крекер Джек» і як допомагала дідусеві спускатися сходами.

Гойдалку, підвал, доріжку навколо острова. Ми з Гетом в обіймах одне одного. Як Гет помічав мої рани. Ставив мені запитання. Робив перев'язки.

Оце майже й усе.

Бачу: рука Міррен тримає каністру пального для моторних човнів, золотавий лак на пальчиках облупився.

Бачу: мамине напружене обличчя. Вона питає: «Пірати Карибського моря?»

Бачу: ноги Джонні збігають сходами Клермонту до сараю для човнів.

Бачу: дідусь прихилився до дерева, на його обличчі відблиски вогнища.

Бачу: всі ми, четверо Брехунів, рвемо боки від реготу. Але з чого саме ми сміємося? Що нас розвеселило і де ми були?

Я не знаю.

Коли я не пам'ятала щось із п'ятнадцятого літа, я питала маму. Моя забудькуватість лякала мене. Я хотіла припинити пити ліки, чи замінити їх, чи проконсультуватися з іншим лікарем.

Я мріяла згадати те, що забула. Одного дня пізньої осені, тієї осені, коли мене обстежували на смертельні хвороби, мама заплакала.

– Ти питаєш мене знову і знову. Ти не пам'ятаєш, що я кажу.

– Вибач.

Говорячи, вона налила собі склянку вина.

– Ти почала розпитувати мене. «Що сталося? Що сталося?» Я сказала тобі правду, Кейденс. Я щоразу так робила, і ти повторювала за мною. Та наступного дня ти питала те саме знов.

– Вибач, – повторила я.

– Ти досі питаєш мене майже щодня.

Це правда, я не пам'ятаю, що зі мною сталося. Не пам'ятаю, що було до і після того. Не пам'ятаю, як ходила по лікарях. Я усвідомлювала, що так, авжеж, ходила, бо мені ж поставили діагноз і призначили ліки, але майже все лікування стерлося з пам'яті.

Я глянула на маму. На її оскаженіло-схвильоване обличчя, на її сльозаві очі, на губи, розслаблені від вина.

– Ти мусиш припинити запитувати, – сказала вона. – Лікарі вважають, що буде краще, якщо ти пам'ятатимеш усе по-своєму.

Я вмовила її розповісти мені ще раз, востаннє, і записала її відповіді, щоб підглядати в них, коли виникне потреба. Завдяки цьому я можу розповісти вам про нещасний випадок під час нічного купання, і про скелі, і про переохолодження, і про проблеми з диханням, і про мозкову травму, що так і лишилася під питанням.

Я більше ніколи нічого не питала в матері. Я багато чого не розумію, зате вона лишається цілком тверезою.

19

ТАТО ЗБИРАЄТЬСЯ ЗАБРАТИ МЕНЕ до Австралії та Нової Зеландії на ціле сімнадцяте літо. Я не хочу їхати.

Я хочу повернутися на Бічвуд. Я хочу побачити Міррен і позасмагати з нею на пляжі, розмірковуючи про майбутнє. Я хочу сперечатися із Джонні, і плавати з маскою і трубкою, і готувати морозиво. Я хочу розпалювати вогнища на маленькому пляжі. Я хочу повалятися в гамаку на терасі Клермонта і знову бути однією з Брехунів, ну якщо це взагалі можливо.

Хочу згадати свій нещасний випадок.

Хочу дізнатися, чому зник Гет. Не розумію, чому він не пішов тоді купатися зі мною. Чому я була на маленькому пляжі сама. Чому я плавала у спідньому і чому на піску не було мого одягу. І чому він звалив, коли мені було погано.

Цікаво, чи кохав він мене. Чи кохав він Ракель. Ми з татом вирушаємо до Австралії за п'ять днів. Даремне я погодилася.

Я схлипувала, вдаючи нещасну. Я сказала мамі, що не маю бажання побачити світ. А хочу натомість побачитися з рідними. Я сумую за дідусем.

Ні.

Якщо я поїду до Австралії, мені погіршає. Голова вибухне від мігреней, мені краще не літати. І не їсти незвичної їжі. І не змінювати часових поясів. І що, як я загублю свої ліки?

Годі. За все вже заплачено.

Я вигулюю собак рано-вранці. Я завантажую брудний посуд у посудомийку і згодом виймаю чистий. Я вдягаю сукні і користуюсь рум'янами. Я з'їдаю все, лишаючи чисту тарілку. Я дозволяю мамі обіймати мене і гладити мое волосся. Я кажу, що хочу провести літо не з татом, а з нею.

Ну будь ласка.

Наступного дня дідусь приїхав до Бурлінгтона і лишився в кімнаті для гостей. Він був на острові з середини травня, а сюди йому довелося діставатися човном, автомобілем та літаком. Після смерті бабусі Тіппер він іще не бував у нас.

Мама забирає його з аеропорту, поки я накриваю на стіл. Вона купила смажену курку та гарніри в міському магазині делікатесів.

Дідусь дуже схуд з того часу, як ми бачилися. Його сиве волосся жмутиками стирчить навколо вух, він схожий на пташеня. Шкіра його обвисла, а сам він якось осів, від чого у нього з'явився живіт, – не таким я пам'ятала дідуся. Він завжди видавався непереможним зі своїми широкими рівними плечима і міцними зубами.

Дідусь із тих людей, у яких є гасла. «Ніколи не приймай відповіді „ні“», – любить повторювати він. Або: «Ніколи не сідай на задніх рядах. Переможці сидять попереду».

Ми, Брехуни, звикли лише заковувати очі у відповідь на його приказки – «Не будь ганчіркою – їх ніхто не любить»; «Ніколи не жалійся і нічого не пояснюй», – та все ж вважали його взірцем мудрості в дорослих темах.

На дідусеві смугасті бавовняні шорти і лофери[9 – Легкі шкіряні туфлі, схожі на мокасини.]. Його ноги – довгі, худі, старечі. Він плескає мене по спині і просить шотландського віскі з содовою.

Ми їмо, і він розповідає про якихось друзів із Бостона. Про нову кухню в будинку на Бічвуді. Нічого особливого. Після вечері мама прибирає, а я показую дідусеві садок на задньому дворі. Вечірнє сонце ще не сіло.

Дідусь зриває півонію і вручає мені.

– Моїй першій онучці.

– Не рви квітів, добре?

– Їм байдуже.

– Ні, не байдуже.

– Кейденс була перша, – каже він, дивлячись у небо, а не мені у вічі. – Я пам’ятаю, як вона приїхала до нас у Бостон. На ній був рожевий комбінезончик, а волосся стирчало навколо голови. Джонні народився лише за три тижні.

– Дідусю, я тут.

– Кейденс була перша, і байдуже, що дівчинка. Я готовий був віддати їй усе. Як онукові. Я тримав її на руках і танцював. Вона була майбутнім родини.

Я киваю.

– Одразу було видно, що вона з Синклерів. У неї було наше волосся. Але не тільки. Ще підборіддя та охайні ручки. Я знав, що вона виросте високою. Усі Синклери були високі, поки Бесс не одружилася з присадкуватим хлопцем, а Керрі не повторила її помилки.

– Це ти про Броді та Вільяма.

– Полотном дорога, еге ж? – посміхається дідусь. – Усі наші були високі. А ти знаєш, що родичі моєї мами прибули сюди на «Мейфлауері»[10 – Назва корабля, на якому перші поселенці Нової Англії перетнули Атлантичний океан.]? Щоб розпочати нове життя в Америці.

Я знаю, не так уже й важливо те, що наші предки прибули на «Мейфлауері». Не так важливо бути високою. Чи білявою. Саме тому я пофарбувала волосся: я не хотіла бути найстаршою. Спадкоємицею острова, статку, сподівань.

Чи хотіла?

Дідусь випив забагато після довгої подорожі.

– Ходімо в дім? – запитала я. – Хочеш відпочити?

Дідусь зриває другу півонію і дає мені.

– За вміння прощати.

Я плескаю його по зсугуленій спині.

– Не зривай більше, добре?

Дідусь нахиляється, торкається білих тюльпанів.

– Дідусю, серйозно, не рви, – кажу я.

Він зриває третю півонію, різко, зухвало. Знов дає мені.

– Ти моя Кейденс. Кейденс Перша.

– Так.

– Що з твоїм волоссям?

– Я його пофарбувала.

– Тебе не впізнати.

– Це добре.

Дідусь вказує на півонії, тепер вони всі в моїй руці.

– Три квіточки для тебе. Хай у тебе буде три.

Він виглядав нікчемним. Він виглядав могутнім.

Я люблю його, та не певна, що він прийнятний мені. Я беру його за руку і веду в дім.

20

КОЛИСЬ ДУЖЕ ДАВНО жив собі король, у якого було три вродливі доньки. Він любив їх усім серцем. Якось, коли настав час дівчатам виходити заміж, жадливий триголовий дракон напав на королівство, спалюючи міста своїм вогняним подихом.

Король пообіцяв руку принцеси тому, хто переможе дракона. Приходили герої та воїни в залізних обладунках, на чудових конях, із мечами та стрілами.

Дракон вбивав і з'їдав усіх одного за одним.

Нарешті король подумав, що дівчина може розтопити серце дракона і досягти успіху там, де воїни зазнавали поразки. Він відправив найстаршу доньку до дракона благати про пощаду, але дракон не слухав її вмовлянь. Він ковтнув її не пережовуючи.

Тоді король відправив до дракона другу доньку, але дракон вчинив так само. Ковтнув її, перш ніж вона встигла сказати бодай слово.

Тоді король відправив третю доньку вмовити дракона, адже вона була така мила й розумна, що мала б упоратися з тим, що призвело до загибелі сестер.

Але ж ні. Дракон просто з'їв її.

Королю лишалось одне – страждати від болю. Тепер він був один-однісінький у цілому світі. Але дозвольте мене запитати, хто ж убив дівчат?

Дракон? Чи батько?

НАСТУПНОГО ДНЯ після від'їзду дідуса мама телефонує татові, щоб скасувати подорож до Австралії. Вони кричать. Вони сперечаються.

Нарешті вони вирішують, що я на чотири тижні поїду на Бічвуд, а потім навідаюся до батька в Колорадо, де я ніколи не була. Батько наполягає. Він каже, що не поступиться літом зі мною, навіть якщо доведеться залучити адвокатів.

Мама телефонує тіткам. Вона веде з ними довгі секретні розмови на терасі нашого будинка. До мене долинають лише окремі фрази: «...Кейденс така вразлива, їй потрібно багато відпочивати...», «...лише чотири тижні, не все літо...», «...їй не можна хвилюватися, лікування дуже повільне».

А також «Піно Гріджио», «Сансер», можливо, «Рислінг» і точно не «Шардоне».

21

МОЯ КІМНАТА тепер майже порожня. На ліжку – простирадло й тепла стьобана ковдра. Лептоп та кілька ручок на столі. Стілець.

У мене лишилося дві пари джинсів і шортів. Ще є футболки, фланелеві сорочки, теплі светри; купальник, по одній парі кросівок, кроксів[11 - Різновид взуття з легкого полімеру, яке має широкий закруглений носок.]

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (<https://www.litres.ru/em-l-lokgart/mi-buli-brehunami/?lfrom=362673004>) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Примітки

1

Шоколадне тістечко з горіхами. (Тут і далі прим. пер., якщо не вказано інше.)

2

Ласощі, що складаються з підсмаженого на вогнищі жувального зефіру та шматочка шоколаду, вкладених між двома крекерами.

3

«Буття й ніщо», Жан-Поль Сартр.

4

Снек з попкорну та арахісу в карамелі, зазвичай із маленькою іграшкою в упаковці, що продається на бейсбольних стадіонах.

5

Шоколад «Vosges».

6

Настільна гра, що полягає у складанні слів із фішок з літерами, на кшталт «Ерудита».

7

Давньогрецька мармурова скульптура богині Ніки. Голова й руки не збереглися.

8

Goodwill – комісійний магазин. Дослівно – «добра воля».

9

Легкі шкіряні туфлі, схожі на мокасини.

10

Назва корабля, на якому перші поселенці Нової Англії перетнули Атлантичний океан.

11

Різновид взуття з легкого полімеру, яке має широкий закруглений носок.